ei wõinud olla. Tema oli tõt rääkinud kui emale ütles: mino silmapilgud on loetud. Mina tõtasin leeaugule ja sosisin wanamoori kõrwa salamahti: „Teie tütrega on lugu wäga kurb, tema on suremisel ja ei saa mino arwates hommiko walget enam nägema.“ Wanamoor wahtis tumeda silmaga mino peale ja ei lausonud sõnakest, nõnda et lugu kahepeale jäi, kas ta mino sõnumeid oli kuulnud wai ei olnud. Mina ütlesin waljomine, kät tema õla peale pannes: „Teie tütar on suremisel!“ — Wana eit jäi tuimaks kui puutük, aga üks tühi pudel tema rüpes tunnistas awalikult, et tühendatut sisu eidekese pea uimaseks oli teinud. Sureja säng on muido üks wägew õpetaja, kes sõnata waljomad südamed rusuks wõib teha, aga siin istub üks ema tütre sängi ligidal ja ei pane seda asja paljo tähele.

Haige läks igal silmapilgul rängemaks ja rahutumaks; tema wiskas käsi ühest kohast teist, püüdis peat asemelt tõsta, aga nõder jõud keelas tahtmise täitmist ära.

Mina istusin sängi sõrwa peale, tõstsin pahema kääga lahkuja pea ülesse, käänasin oma suu tema kõrwa ligi ja ütlesin lahke sõnaga: „Armas lahkuja hing! sino udupilved hakawad kui hommikune kaste päikese paistel kaduma; raskem osa langeb wesipisaratais maha, kergem tõuseb pilwe kombel ülesse. Sino waim ei tunne enam warjo-raskust, waid sirutab kaswanud tiiwu, kui pesast wõerduw linno poeg, ja püüab tiiwade rammu katsuda, kas jaksawad Jsamaale lenda! On sul midagi ütlemist, siis räägi, enne kui keelepaelad luku lähäwad.

Teeleminija ei kuulnud mino jutu, waid wahtis wõeraks läinud silmaga sängijalgotsa, kus — mis ma nüüd wast nägin — üks lapsoke sängi ja nurga-seina wahel pingi peal magas. Lapsokese peale käisiwad haige silmad, ja kuida kohe kuulda saame — mõted.

„Kui sinust niisugune wilets loom peaks saama kui sino ema oli,“ — ütles ta lapse peale waadates — „siis kägistasin sind paremine oma kääga ära, kui et teistele risuks ja rahwale teotuseks maha jätaksin. Wärise, wärise, wärdjas! — Sino ema on kull ja isa sul wäetil ei ole. Sul on silmad peas — kelle silmad? Jah, kurimaim istub sul silmas ja naerab mino wasto, kui tahaks ütelda: Ema pani kelgo laka otsale, tütar wõtab kelgo ja sõidab sedasama teed. Urjoh! Sina tõmbad suukese nutule? Mis sul wiga wäätike? — Tule mino warjawa kaisu, sa oled ommetegi mino laps! Armas lapsoke! kas ehk kogemata sulle wiga tegin?“

„Laps magab rahulist ja ei ole temale kedagi wiga teinud,“ ütlesin haige kõrwa sisse.

Tema pööras silmad mino poole, waatas natuke aega, otsego tahaks tunnistada ja segasid mõteid kohendades meeletuletada, kes praego temaga oli räägkinud. Siis katsus ta mino kää naal peat kõrgemale tõsta ja ütles: „Kangro Jüri! — tänan teid, et mino palumist kuulsite ja Else weel wiimist korda